

Sygn. akt VIII Ka 760/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Dariusz Gąsowski – spr.

Sędziowie SO Dorota Niewińska

SO Dariusz Niezabitowski

Protokolant – Aneta Chardziejko

przy udziale oskarżycieli - PPO Jerzego Duńca

po rozpoznaniu w dniu 15.12.2015 r. sprawy:

J. J. (1)

oskarżonego o czyn z art. 254 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. z powodu apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 22.06.2015 r. sygn. akt II K 73/14:

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, tytułem kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, kwotę 430 [czterystu trzydziestu] złotych w tym opłatę w wysokości 380 [trzystu osiemdziesięciu] złotych.

Dariusz Niezabitowski Dariusz Gąsowski Dorota Niewińska

UZASADNIENIE

J. Ł. został oskarżony o to, że:

1. w nocy 9 grudnia 2011 r. w B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w miejscu publicznym, okazując rażące lekceważenie dla podstawowych zasad porządku publicznego, chcąc wywrzeć wpływ na P. L. (1) jako świadka w postępowaniu prowadzonym przeciwko R. J., podejrzanemu o pobicie P. T. (1) i R. O. i skłonić go w ten sposób do wycofania obciążających R. J. zeznań, groził ojcu P. L. (1), E. L. zabójstwem, przy czym groźba ta wzbudziła w E. L. uzasadnioną obawę jej spełnienia, to jest o czyn z art. 245 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.;

2. w nocy 9 grudnia 2011 r. w B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w miejscu publicznym, okazując rażące lekceważenie dla podstawowych zasad porządku publicznego, chcąc wywrzeć wpływ na P. L. (1) jako świadka w postępowaniu prowadzonym przeciwko R. J., podejrzanemu o pobicie P. T. (1) i R. O. i skłonić go w ten sposób do wycofania obciążających R. J. zeznań, usiłował dokonać pobicia E. L. i P. L. (2), ojca i brata P. L. (1), w ten sposób, że gonił ich, a następnie kopiąc i uderzając rękoma w drzwi wejściowe mieszkania E. L. próbował wejść do jego wnętrza, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę zagrożonych, którzy własnymi ciałami zablokowali drzwi, przy czym dokonał zniszczenia drzwi wejściowych, a nadto rzucając butelką po piwie wybił szybę okienną w mieszkaniu i spowodował w ten sposób straty o łącznej wysokości 1.300 zł na szkodę E. L., to jest o czyn z art. 245 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zb. z art. 288 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.;

3. w nocy 10 grudnia 2011 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w miejscu publicznym, okazując rażące lekceważenie dla podstawowych zasad porządku publicznego, chcąc wywrzeć wpływ na braci P. i P. T. (1) jako świadków w postępowaniu prowadzonym przeciwko R. J., podejrzanemu o pobicie P. T. (1) i R. O. i skłonić ich w ten sposób do wycofania obciążających R. J. zeznań, dokonał pobicia P. T. (2) w ten sposób, że zadawał mu liczne ciosy rękoma w głowę, a następnie szarpiąc i rozrywając kurtkę przewrócił go na ziemię i zadawał mu ciosy nogami w tułów i głowę, powodując w ten sposób u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci otarć naskórka na głowie i dłoniach, oraz podbiegnięć krwawych na ciele, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności organizmu na czas poniżej 7 dni, to jest o czyn z art. 245 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

J. J. (1) został oskarżony o to, że w nocy 9 grudnia 2011 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w miejscu publicznym, okazując rażące lekceważenie dla podstawowych zasad porządku publicznego, chcąc wywrzeć wpływ na P. L. (1) jako świadka w postępowaniu prowadzonym przeciwko R. J., podejrzanemu o pobicie P. T. (1) i R. O. i skłonić go w ten sposób do wycofania obciążających R. J. zeznań, groził ojcu P. L. (1), E. L. zabójstwem, przy czym groźba ta wzbudziła w E. L. uzasadnioną obawę jej spełnienia, to jest o czyn z art. 245 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem z dnia 22 czerwca 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 73/14:

I. oskarżonego **J. Ł.** w ramach czynów zarzucanych mu w punktach 1 i 2 aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w nocy 9 grudnia 2011 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, publicznie i z oczywiste błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, chcąc wywrzeć wpływ na P. L. (1) jako świadka w postępowaniu prowadzonym przeciwko R. J. i skłonić go w ten sposób do wycofania obciążających R. J. zeznań, groził ojcu P. L. (1)- E. L. zabójstwem, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia, a następnie usiłował pobić E. L. i P. L. (2) – brata P. L. (1), w ten sposób, że podążał za nimi i próbował wdrzeć się do wnętrza ich mieszkania, kopiąc i uderzając rękoma w drzwi wejściowe, dokonując ich uszkodzenia na kwotę 1.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonych, którzy schronili się w mieszkaniu i zablokowali drzwi wejściowe, to jest przestępstwa z art. 245 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 245 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 245 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **J. Ł.** w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie 3 aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w nocy 10 grudnia 2011 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi, nieustalonymi osobami, publicznie i z oczywiste błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, chcąc wywrzeć wpływ na braci P. i P. T. (1) jako świadków w postępowaniu prowadzonym przeciwko R. J. i skłonić ich do zmiany obciążających R. J. zeznań, wziął udział w pobiciu P. T. (2) w ten sposób, że zadawał mu liczne ciosy rękoma w głowę, a następnie szarpiąc za kurtkę, przewrócił go na ziemię i kopał po całym ciele, narażając go przez to na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub innego uszkodzenia ciała na okres powyżej siedmiu dni, a także powodując u niego obrażenia w postaci podbiegnięć krwawych na lewej dłoni oraz licznych otarć naskórka na głowie i na lewej dłoni, które naruszyły czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni, to jest czynu z art. 245 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 245 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 245 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. Ł. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego **J. J. (1)** w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia uznał za winnego tego, że w nocy 9 grudnia 2011 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, publicznie i z oczywiste błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, chcąc wywrzeć wpływ na P. L. (1) jako świadka w postępowaniu prowadzonym przeciwko R. J. i skłonić go w ten sposób do wycofania obciążających R. J. zeznań, groził

ojcu P. L. (1)- E. L. zabójstwem, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia, to jest czynu z art. 245 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 245 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 245 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

V. na mocy art. 69 § 1, § 2 i § 4 k.k., art. 70 § 2 k.k., art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu J. J. (1) na okres próby wynoszący 4 lata i oddał go w tym czasie pod dozór kuratora;

VI. na mocy art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. J. (1) karę 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

VII. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. Ł. obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego E. L. kwoty 1.000 złotych;

VIII. na mocy art. 57a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego J. Ł. na rzecz pokrzywdzonych P. L. (2) i P. T. (2) nawiązki w kwotach po 500 złotych;

IX. na mocy art. 57a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego J. J. (1) na rzecz pokrzywdzonego E. L. nawiązkę w kwocie 500 złotych;

X. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu J. Ł. okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 11 grudnia 2011 r. do dnia 27 marca 2012 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XI. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu J. J. (1) okres jego zatrzymania w dniu 12 grudnia 2011 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

XII. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych:

a) J. Ł. kwotę 300 zł,

b) J. J. (1) kwotę 380 zł

tytułem opłat oraz obciążył ich pozostałymi kosztami sądowymi w częściach ich dotyczących.

Orzeczenie to uprawomocniło się w stosunku do skazanego J. Ł..

Na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1-3 k.p.k., zaskarżył wyrok w części dotyczącej J. J. (1) - w całości jego obrońca.

I. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 k.p.k. powyższemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez zupełnie dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego ocenę dowodów, prowadzącą w konsekwencji do ustalenia błędnego stanu faktycznego, a mianowicie:

1/ błędne uznanie, że z zeznań P. L. (2) wynika, że J. J. (1) miał dopuścić się zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy takiego ustalenia nie da się w sposób bezsporny wywieść zeznań tegoż pokrzywdzonego;

- P. L. (2) zeznał, że "możliwe, że to nie oskarżony był pod blokiem mego ojca" (vide: zeznania z rozprawy z dnia 25 czerwca 2012 r.),

- P. L. (2) nie zna oskarżonego J. J. (1),

od wielu lat pracuje za granicą i ostatni raz mógł widzieć oskarżonego J. J. (1) gdy ten był dzieckiem,

- nie rozpoznał gipsu na ręce oskarżonego (bardzo charakterystyczna cecha - sic!), nie potrafił odróżnić go od jego brata

- nie wiedział, czy czymś się różnią bracia oraz czy mają jakieś cechy szczególne;

2/ błędne uznanie, że z zeznań E. L. wynika, że P. L. (2) zrelacjonował mu, że wśród napastników był „jeden z braci J.”, w sytuacji gdy E. L. nie wskazał jakoby J. J. (1) był przy zdarzeniu i groził zabójstwem, gdyż nie rozpoznał żadnego z napastników uczestniczących w zajściu.

3/ błędne uznanie, że z zeznań P. L. (1) wynika, że P. L. (2) zrelacjonował mu, że wśród napastników był „jeden z braci J.”, w sytuacji gdy zeznał on, że nie zna oskarżonego J. J. (1), nie wie, czy J. J. (1) był obecny przy zdarzeniu oraz nie wiedział skąd nazwisko oskarżonego J. J. (1) wzięło się w kontekście zarzucanego J. J. (1) czynu, zaś jako sprawcę czynu wskazał wprost jedynie J. Ł.;

4/ przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom P. T. (1) w zakresie sprawstwa oskarżonego J. J. (1), w sytuacji gdy miał on dowiedzieć się o udziale oskarżonego J. J. (1) w zdarzeniu od P. L. (1), który zeznał, że nie zna J. J. (1) i nie wie, czy J. J. (1) był obecny przy zdarzeniu oraz nie wiedział skąd nazwisko oskarżonego J. J. (1) wzięło się w kontekście zarzucanego J. J. (1) czynu, jak również J. J. (1) nie był mu okazywany;

5/ przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom P. T. (2) w zakresie sprawstwa oskarżonego J. J. (1), w sytuacji gdy miał on dowiedzieć się o udziale oskarżonego J. J. (1) w zdarzeniu od P. L. (1), który zeznał, że nie zna J. J. (1) i nie wie, czy J. J. (1) był obecny przy zdarzeniu oraz nie wiedział skąd nazwisko oskarżonego J. J. (1) wzięło się w kontekście zarzucanego J. J. (1) czynu;

6/ błędne uznanie, że z zeznań D. S. wynika, że pod blokiem u „L.” był między innymi J. J. (1), w sytuacji gdy z jego zeznań wyraźnie wynika, że jedynie spotkał on J. J. (1) wcześniej w mieście i nie pamięta, czy znaleźli się oni w tej grupie (vide: protokół z rozprawy z dnia 16 kwietnia 2011. r.), zaś tego dnia wypił 0,5 l wódki i nie pamięta dokładnie przebiegu zdarzenia.

7/ błędne uznanie, że z zeznań J. M. wynika, że brat oskarżonego, K. J. (bliźniaczo podobny do oskarżonego) przebywał w dniu zdarzenia w B. (1), podczas gdy z jego zeznań wynika jedynie, że gdy wrócił około godziny 2:00 w nocy, zastał w mieszkaniu K. J..

II. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 3 k.p.k. powyższemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że J. J. (1) groził ojcu P. L. (1), E. L. zabójstwem, chcąc wywrzeć wpływ na P. L. (1) jako świadka w postępowaniu prowadzonym przeciwko R. J., w sytuacji gdy nie znał on wcześniej zeznań składanych przez P. L. (1).

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. art. 437 § 2 k.p.k., wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. J. (1) od zarzucanego mu czynu;

- zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego, jako że niezasadna nie mogła zostać uwzględniona.

Otóż, wbrew zapatrywaniom wyrażonym w środku odwoławczym należy podnieść, iż Sąd Rejonowy przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe w sposób dokładny i skrupulatny, a zgromadzony materiał dowodowy ocenił zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego wyciągając trafne wnioski zarówno w przedmiocie winy, jak i zastosowanej sankcji karnej. Swoje stanowisko Sąd I instancji wyraził w relatywnie obszernym uzasadnieniu. W nim też, zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k., wyczerpująco wskazał,

jakim dowodom i z jakich powodów dał wiarę, a jakim i dlaczego takiego waloru odmówił. Jego zawartość, co warte osobnego podkreślenia, przekonuje o skutecznym dążeniu organu orzekającego do ustalenia prawdy obiektywnej.

Odnosząc się kolejno do argumentów sformułowanych przez obrońcę oskarżonego w treści środka odwoławczego, za całkowicie niezasadny Sąd Odwoławczy uznał zarzut dotyczący obrazy przepisów postępowania mający wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku.

Przypomnieć należy ugruntowane w tym przedmiocie orzecznictwo Sądu Najwyższego, iż zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania wad w ocenie konkretnych dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, prowadzących do wniosku, iż przekracza ona granice swobodnej oceny. Należy, bowiem pamiętać o tym, że przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy [wspomniany już art. 410 k.p.k., art. 92 k.p.k.] i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego [art. 4 k.p.k.],
- jest wyczerpujące i logiczne – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego umotywowane w uzasadnieniu wyroku [art. 424 k.p.k.] [por. też wyrok Sądu Najwyższego z 03 marca 1998 roku, V KKN 104/98, Prokuratura i Prawo 1999/2/6, LEX 35095; wyrok Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 1997 roku, IV KKN 58/97, Prokuratura i Prawo 1997/11/1, LEX 31393].

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy, stwierdzić należy, że zawarta w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego argumentacja, wbrew zapatrywaniom skarżącego, bez wątpienia mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k. i nie jest obciążona błędem w żadnej z jego postaci.

Przede wszystkim nie sposób zaaprobować rozumowania autora apelacji, zgodnie z którym dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena zebranego materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków P. L. (2), E. L., P. T. (1), P. T. (2), D. S. oraz J. M. jest dotknięta błędem dowolności. Dokonując analizy treści uzasadnienia wyroku oraz argumentacji przedstawionej w środku odwoławczym można dojść do wniosku, że to właśnie drugi z dokumentów poprzez swoją wybiórczość w doborze faktów i fragmentów wypowiedzi przesłuchiwanym w toku procesu osób, razi arbitralnością i dalece wykracza poza ramy swobody. Bardzo wyraźnie zatem trzeba zaakcentować to, że Sąd meriti miał pełne podstawy aby ustalić, iż J. J. (1) był w grupie osób dążącej do zastraszenia E. L.. Wątpliwości, jakie próbuje w tym względzie zgłaszać apelujący, są krańcowo dalekie od kategorii rzeczywistych, a po wtóre skutecznie zostały obalone poprzez uzyskane w trakcie procesu informacje. Tak zatem rzeczoną okoliczność w sposób jednoznaczny przesądzają wypowiedzi P. L. (2) oraz to co podali K. K. i D. S.. Dlatego jeszcze raz warto zaakcentować, że wzajemna korelacja ich twierdzeń nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości co do faktu, iż negujący swoją obecność na miejscu zdarzenia J. J. (1) podał nieprawdę.

Całkowicie nieskuteczna, w przekonaniu Sądu Okręgowego, okazała się być również podjęta przez obronę prób zdyskredytowania wartości dowodowej twierdzeń P. L. (2), w szczególności zaś tych związanych z przeprowadzoną w postępowaniu przygotowawczym czynnością tzw. rozpoznania. Analiza zapisów sporządzonych wówczas protokołów dowodzi czegoś całkowicie przeciwnego i nie pozostawia miejsca na jakikolwiek margines błędu. W rezultacie względy sygnalizowane przez obronę w punkcie I. 1/ apelacji jako całkowicie hipotetyczne nie mogły doprowadzić do odmiennej oceny tego dowodu, a przy tym zbieżnej z postulatami skarżącego.

Jako całkowicie chybione ocenił Sąd Odwoławczy argumenty wyrażone w punkcie I. 2/-5/ środka odwoławczego. Otóż, w żadnym miejscu nie zostało przyjęte aby relacje wymienianych tam osób stanowiły bezpośredni dowód obecności J. J. (1) na miejscu zdarzenia. Przeciwnie, organ rozstrzygający precyzyjnie podkreślał, że przedstawiane przez E. L., P. L. (1) czy braci P. i P. T. (2) informacje pochodzą ze słyszenia. Istotne w tym względzie jest

to, że swoją wiedzą wymienieni świadkowie powzięli w krótkim czasie po zajściu, a przy tym bez związku z wszczętym przeciwko oskarżonemu procesem. Ich relacje w sposób naturalny korespondują z tym, co podały osoby uczestniczące w incydencie i stanowią ważny, choć nie koniecznie kluczowy, element podbudowujący tezę oskarżenia. Dyskredytowanie tych treści, czy podważanie ich znaczenia w oparciu o argumentację zgłoszoną przez skarżącego, okazuje się być całkowicie nieskuteczne.

Z kolei to wszystko o czym pisze apelujący w punkcie I.6/ odwołania z uwagi na fakt, że zgłaszane okoliczności jawią się jako po części nieprawdziwe, a po części nieistotne, zwalnia Sąd Odwoławczy od obowiązku podejmowania w tym względzie szerszej polemiki. Wystarczy zatem wskazać, że odpowiednio staranne przesłедzenie zapisów protokołów przesłuchania D. S. pozbawia rzeczony zarzut wszelkiej mocy argumentowania.

Wreszcie też myli się obrońca kiedy podważa prawidłowość dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny zeznań J. M.. Również i w tym przypadku wynikająca z nich informacja winna być odczytywana w połączeniu z innymi dowodami i przede wszystkim jako ich uzupełnienie oraz potwierdzenie. Bez wątpienia relacja ta sama przez się jeszcze o niczym nie przesądza. Jednakże w połączeniu z tym co w sprawie zeznali chociażby P. L. (2) i K. K. nabiera zgola innej wymowy.

Podobnie chybionym okazał się być zarzut apelacyjny oparty na treści art. 438 pkt 3) k.p.k. Odpowiadając zatem wprost skarżącemu, koniecznym jest aby wskazać, że Sąd Rejonowy nie mógł błędnie ustalić, iż J. J. (1) znał zeznania jakie w innej sprawie złożył P. L. (1) gdyż takiego ustalenia nie poczynił. Pisemne motywy wyroku przekonują, że w procesie stwierdzono jedynie to, iż wcześniejsze przesłuchanie P. L. (1) miało związek z pozbawieniem wolności J. J. (3). Już sama ta okoliczność stała się przyczynkiem do podjęcia zachowań, do których doszło w nocy 09.12.2011 r. w rejonie bloku mieszkalnego nr (...) położonego w B. przy ul. (...). Również i tę kwestię bardzo starannie analizuje Sąd pierwszej instancji, tłumacząc dla jakich względów postępowanie - między innymi J. J. (1) - należało postrzegać przez pryzmat przesłanek z art. 245 kk. oraz art. 190 § 1 k.k. Przywoływanie w tym miejscu zawartej w uzasadnieniu wyroku argumentacji, wobec faktu iż ta jest stronom procesu znana, należało uznać za niecelową. Wystarczy zatem zaznaczyć, że tamto stanowisko Sąd Okręgowy całkowicie podziela, a na potrzeby niniejszego procesu przyjmuje za własne.

Dokonana kontrola instancyjna nie doprowadziła również do ujawnienia uchybień w zakresie tej części orzeczenia, która zawiera decyzję o karze. Podjęte tu rozstrzygnięcie – jak wynika z uzasadnienia wyroku – uwzględnia wszystkie okoliczności istotne z punktu widzenia jej wymiaru, w tym również te, które świadczyły na korzyść sprawcy [vide karta 6 uzasadnienia wyroku]. Odzwierciedleniem tego jest nade wszystko decyzja o warunkowym zawieszeniu wykonania zastosowanej wobec J. J. (1) sankcji pozbawienia wolności. W świetle powyższych okoliczności orzeczenie w zakresie kary, z uwagi na swoją dolegliwość nie może być postrzegane jako niewspółmierne do wagi popełnionego przestępstwa. Z pewnością też nie można mu stawiać zarzutu nadmiernej surowości.

W rezultacie dostrzegając nietrafność argumentacji skarżącego z jednej strony oraz opowiadając się po stronie racji Sądu pierwszej instancji należało orzec, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

O opłacie za postępowanie przed Sądem II instancji orzeczono na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1. pkt. 3) i art. 3 ust. 2. ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych [Dz. U. Nr 49, poz. 223, z późn. zm.], zaś o pozostałych kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze na mocy art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. Na pozostałe koszty procesu złożyły się koszt doręczeń wezwań i innych pism - ryczałt - w kwocie 20 zł. - art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym [Dz. U. 2003 r., nr 108, póź. 1026 z późn. zm.], a także - koszt uzyskania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 30 zł. - art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego [Dz. U. 2014 r., póź. 861].

Dariusz Niezabitowski Dariusz Gąsowski Dorota Niewińska